

Tradiční podzimní zájezd do Tater

28.-30.9.2007

vedoucí: Jenda Schulz

Jako každoročně jsme jeli na konci září do Tater, letos do Vysokých s ubytováním v penzionu *Erika* v Tatranské Lesné.

1. den byla plánovaná túra Mlynickou dolinou přes Bystré sedlo do Furkotské doliny. Při příjezdu na Štrbské pleso byla mlha, ale bez deště. Proto jsme vyrazili. Jenže když jsme se přiblížili k horní hranici lesa, začalo poprchávat a u vodopádu Skok se přidal i vítr. Proto se většina turistů u vodopádu otočila zpět na Štrbské pleso. Někteří ještě pokračovali kousek

dolinou a marně doufali, že se počasí trochu umoudří. Jen asi 12-ti členná skupina nejrychlejších přešla sedlo podle plánu. Na Štrbské pleso jsme se vraceli promoklí. Někteří tak, že měli mokré i spodní prádlo. Zklamání z toho, že jsme

nedosáhli cíle se rychle vytratilo v příjemné kolibě při dobrém jídle a pití, výtečné obsluze a krásné živé cikánské hudbě. V dobré pohodě jsme přijeli do penzionu v Tatranské Lesné.

2. den našeho pobytu ve V.Tatrách byly dvě trasy - přes Sedielko a na Skalnaté pleso.

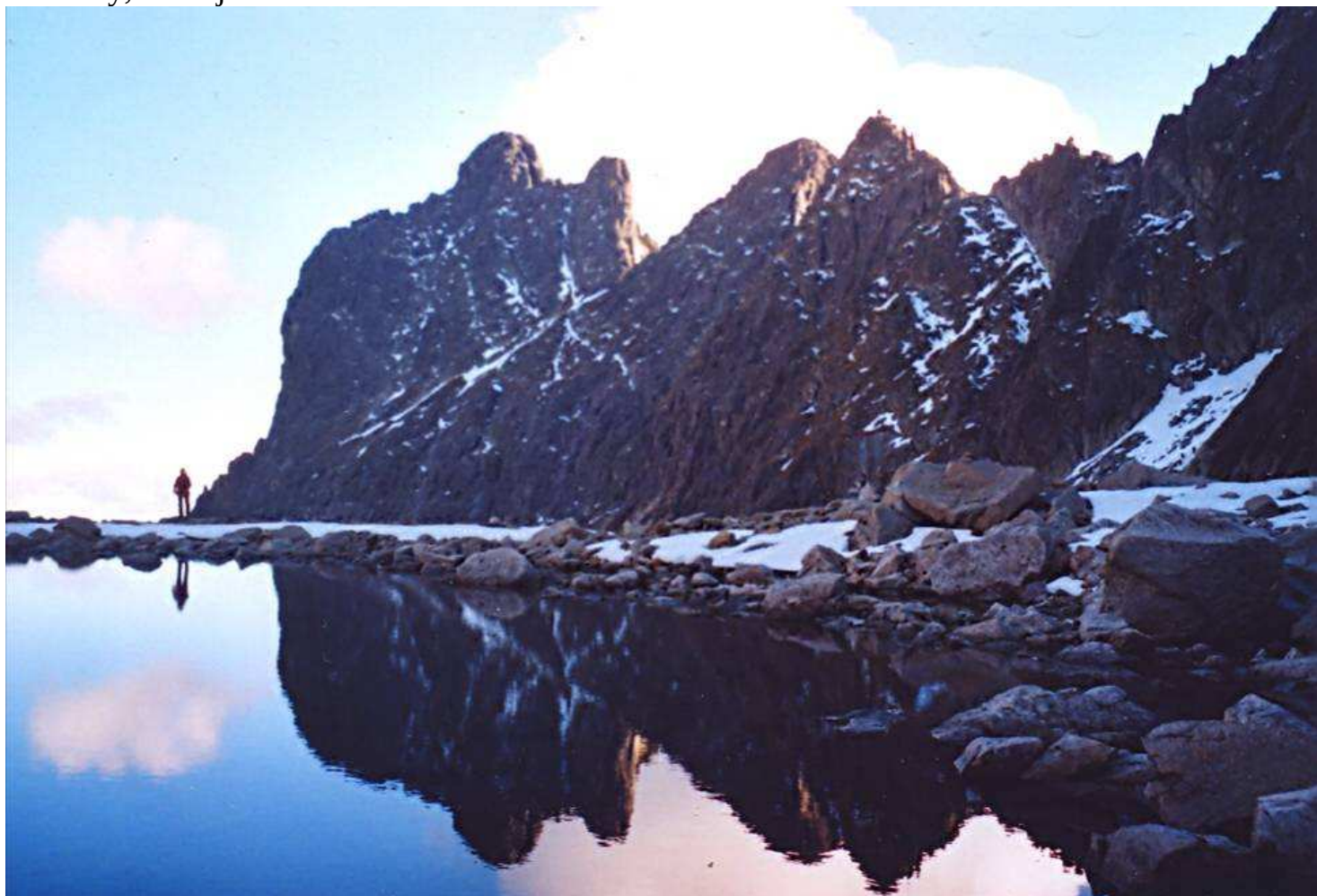
Menší část účastníků vyrazila na náročnou túru, která vedla z Javoriny, pokračovala Javorovou dolinou, Sedielkem, Teryho chatou a končila v Tatranské Lesné. Zvládnutí této trasy nám mělo trvat 9,5 hod. Autobus nás zavezl do Javoriny a za chladného, ale slunečného počasí jsme pokračovali v naší cestě. Javorová dolina byla velice pěkná. Před námi v dálce se občas zakryto mrakem a mlhou, a občas osvětlené sluníčkem ukazovalo Sedielko, nejvýše položené sedlo ve V.Tatrách přes které vede značka.

Velké potíže nám způsoboval studený, prudký nárazový vítr. Byl tak silný, že jsme s obtížemi udržovali rovnováhu a naše tempo se velice zpomalilo a část se nás zdržela. Terén začínal být místy zledovatělý a zasněžený. Se zpožděním jsme se unavení a hladoví konečně dostali na vytoužené Sedielko. Tady se vítr jako zázrakem uklidnil. Po krátkém odpočinku a občerstvení jsme pokračovali dál.

Ze Sedielka vedla cesta silně zasněženým, prudce klesajícím žlebem a tak nám přišly vhod nesmeky, které jsme měli sebou.

Na Teryho chatu jsme dorazili před 17.h., bylo zde příjemně teplo, česnečka a samozřejmě pivo! Už nám ale bylo jasné, že do penzionu přijdeme za tmy a proto Jenda Schulz náš vedoucí posílá SMS s informací o našem zpoždění.

Následoval rychlý sestup Malou studenou dolinou k Zámkovské chatě a nosičskou zkratkou k Obrovskému vodopádu. Závěr trasy vedl lesem zničeným předchozí vichřicí, po naší levé straně hučela říčka. a Studenovodské vodopády podél kterých jsme se pohybovali už v úplné tmě. Naštěstí na trase

nebyly žádné polomy a Jenda měl čelovky. Celí, zdraví, otupělí a unavení jsme konečně v 19:50 přišli do penzionu, kde nás dokonce ostatní turisté přivítali potleskem. Bylo chybou podstoupit tak náročnou a dlouhou túru? Všechno dobře dopadlo, tak asi ne, ale co kdyby to skončilo jinak Tyto otázky zůstanou a těžko se na ně hledá odpověď. Hory jsou přece tak majestátní, krásné a přitažlivé.

Většina zájezdu vystoupila v Tatranské Lomnici a přes Malou Svišťovku došla na Skalnaté pleso. Výstup naštěstí nebyl moc strmý.

I mám foukal vítr, ale měli jej v zádech. Lanovka nejela kvůli větru a tak byl na Skalnatém plese nezvyklý klid. Zklamání byli jen ti, kteří chtěli vyjet na Lomnický štít. Po odpočinku v Skalnaté chatě se pokračovalo magistrálou k Zámkovského chatě a kolem vodopádů k penzionu. Vodopády byly po předchozím dešti pěkné, teklo v nich hodně vody.

3. den bylo krásné podzimní počasí a nás čekal Slavkovský štít. Při pohledu nahoru na tu hromadu kamení nazvanou Slavkovský štít se mnohým nechtělo.

Vedoucí nám ale nechtěl dovolit jiné trasy, měl proto důvod - při sestupu by měl přehled o lidech a případně by se mohl odjezd o chvíli uspíšit.

Na ukazateli ve Smokovci byl čas 4,5 hod. K magistralé nás došla většina, ale rozcestník co ukazoval Slavkovský štít 5,5 hod mnohé odradil. Někteří došli po Slavkovskou vyhlídku, jiní na Slavkovský nos a 13 nás vyšlo až na vrchol.

Na vrcholu jsme si po dlouhém výstupu odpočinuli. Někteří skoro 2 hodiny. Počasí nám vynahradilo déšť a vítr z minulých dní.

Sestup dal zabrat jen o málo méně než výstup. 1550 m převýšení je v nohách poznat.

Sladký zákusek v cukrárně pak byl zaslouženou odměnou. Zbývalo jen počkat na ty účastníky, kteří si šli na svoje trasy a vyrazit zpět do Třince. Na zpáteční cestě, nás ještě držela dlouhá kolona před Vrútkami.

Další fotky najdete na:

<http://www2.trz.cz/hory/Tatry2007/index.htm>